

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4SŽ/12/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010083
Dátum vydania rozhodnutia:	05.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010083.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Příbělskej PhD. v právnej veci žalobcu: Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, so sídlom Továrenská 7, Bratislava, za účasti: SWAN, a.s., Borská č. 6, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 75/PÚ/2014 zo dňa 7. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie žalovaného č.: 75/PÚ/2014 zo dňa 7. apríla 2014 z r u š u j e v spojení s rozhodnutím Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, Odbor technickej regulácie č.: 46/OTR/2014 zo dňa 16. januára 2014 a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Žalobou doručenou najvyššiemu súdu žalobca (ďalej aj „Telekom“) napádal zákonnosť rozhodnutia žalovaného o rozklade č. 75/PÚ/2014 zo dňa 07.04.2014 (ďalej len „Rozhodnutie o rozklade“) a Rozhodnutia Úradu, odboru technickej regulácie (ďalej len „Úrad“ i „prvostupňový správny orgán“) č. 46/OTR/2014 zo dňa 16.01.2014 (ďalej len „Prvostupňové rozhodnutie“, spolu s Rozhodnutím o rozklade spoločne aj ako „Napadnuté rozhodnutia“), ako aj postup, ktorý im predchádzal.

Žalobca návrhom zo dňa 17.07.2013 požiadal Úrad o vydanie rozhodnutia podľa § 67 ods. 4 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „ZEK“ aj „zákon o elektronických komunikáciách“) o spoločnom užívaní infraštruktúry vo vzťahu ku spoločnosti SWAN, a.s., Borská 6, 841 04 Bratislava, IČO: 35 680 202 (ďalej aj „SWAN“), ktorý sa týkal spoločného užívania infraštruktúry v stavbách zábavno-obchodných centier MAX v Dunajskej Strede, Prešove, Skalici a Žiline. Začatie konania bolo spojené so zaplatením správneho poplatku vo výške 829,50 € (slovom:

osemstodvadsaťdeväť eur päťdesiat eurocentov). Úrad vo veci rozhodol tak, že návrh žalobcu zamietol v celom rozsahu. Voči tomuto rozhodnutiu Úradu Telekom podal rozklad, ktorý predseda Úradu Rozhodnutím o rozklade zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Rozhodnutie o rozklade bolo žalobcovi doručené dňa 11.04.2014.

Nezákonnosť napadnutých rozhodnutí žalobca namieta z týchto dôvodov:

1. Nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov

Žalobca zásadne namieta a namieta voči spôsobu, akým Úrad rozhodol o podanom návrhu. V prípade takéhoto sporu medzi telekomunikačnými podnikmi, ktorého existencia sa v priebehu konania potvrdila, je podľa názoru žalobcu Úrad na základe návrhu podaného niektorým z podnikov povinný meritórne rozhodnúť takým spôsobom, že v rozhodnutí stanoví konkrétne podmienky spoločného používania dotknutej infraštruktúry a zároveň určí aj pravidlá rozdelenia nákladov. Spôsob, akým Úrad rozhodol o podanom návrhu žalobcu považuje za rozporný s účelom a obsahom právnej úpravy obsiahnutej v § 67 ods. 4 ZEK. Má za to, že v predmetnom ustanovení zákonodarca stanovil Úradu v prípade návrhového konania a v prípade sporu o cene povinnosť vždy rozhodnúť o pravidlách rozdelenia nákladov na užívanie dotknutej infraštruktúry. Vyplýva to okrem iného zo znenia druhej vety § 67 ods. 4 ZEK, kde zákon používa spojenie „Úrad v tomto rozhodnutí určí aj pravidlá rozdelenia nákladov ...“, a nie formuláciu „môže určiť“. Ak je teda podaný návrh jednou zo strán v spore o cenu za zdieľanie infraštruktúry, Úrad je podľa názoru žalobcu v meritórnom rozhodnutí povinný riešiť a rozhodnúť aj otázku rozdelenia nákladov. V tejto súvislosti dáva do pozornosti článok 20 Smernice 2002/21/ES (ďalej aj len ako „Rámcová smernica“), ktorý stanovuje:

Ak v súvislosti s existujúcimi povinnosťami vyplývajúcimi z tejto smernice alebo zo Špecifických smerníc vznikne spor medzi podnikmi poskytujúcimi elektronické komunikačné siete alebo služby v niektorom členskom štáte alebo medzi takýmito podnikmi a inými podnikmi v členskom štáte, ktoré požívajú výhody vyplývajúce z povinností spojených s prístupom a/alebo prepojením podľa tejto smernice alebo špecifických smerníc, dotknutý národný regulačný orgán dá na žiadosť ktorejkoľvek strany a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 2, záväzné rozhodnutie, ktorým vyrieši spor v čo najkratšom čase, najneskôr však do štyroch mesiacov, pokiaľ tomu nebránia výnimočné okolnosti. Dotknutý členský štát požiada všetky strany, aby s národným regulačným orgánom plne spolupracovali.

Napadnuté rozhodnutia rozhodne nemožno považovať za také, ktorými by Úrad spor Telekomu a spoločnosti SWAN rozhodol a vyriešil. Naopak, neodôvodneným a nelogickým zamietnutím návrhu spoločnosti ST Úrad zakonzervoval patovú situáciu medzi dotknutými podnikmi, ktorá existovala v polovici roka 2013 pred podaním návrhu Telekomom bez toho, aby prispel k vyriešeniu sporu. Odôvodnenie rozhodnutia je totiž v nesúlade s jeho výrokom, nakoľko Úrad konštatuje, že návrh zmluvy predložený spoločnosťou SWAN „splňa všetky zákonné požiadavky (str. 13 prvostupňového rozhodnutia). Takéto odôvodnenie ale smeruje primárne k stanoveniu takýchto zmluvných podmienok ako záväzných pre strany sporu, a nie k zamietnutiu návrhu. Z tohto pohľadu teda napadnuté rozhodnutia nemožno považovať za transparentné ani odôvodnené, keďže odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia je zjavne v obsahovom rozpore s jeho výrokom. Napadnuté rozhodnutia preto možno kvalifikovať ako nepreskúmateľné jednak pre nezrozumiteľnosť (najmä pre vyššie spomenutý rozpor výroku prvostupňového rozhodnutia so zisteniami Úradu a odôvodnením napadnutých rozhodnutí), a jednak pre nedostatok dôvodov (zistenia Úradu o tom, že skutočne existuje vážny spor medzi dotknutými podnikmi nie je možné odôvodniť zamietnutím návrhu na vyriešenie sporu, ak autorita Úradu je jediná, ktorá môže spor rozhodnúť).

Žalobca mal tiež vážne pochybnosti o dodržaní princípov efektívnosti a primeranosti v predmetnom konaní, keďže Úrad vo veci konal niekoľko mesiacov, zhromaždil niektoré podklady a dôkazy potrebné pre meritórne rozhodnutie, pričom ale výsledkom správneho konania na oboch stupňoch konania je stav, ktorý neprináša vyriešenie sporu ani potrebnú právnu istotu pre sporové strany a už vôbec nie pre týmto sporom dotknutých koncových užívateľov a vlastníkov nehnuteľností. Žalobca považuje konanie Úradu a predsedu Úradu za vážnu a ničím neodôvodnenú rezignáciu na svoje zákonné regulačné úlohy a

vedomé nevyužitie svojej regulačnej autority, v tomto prípade na škodu oboch strán sporu a najmä koncových užívateľov elektronických komunikačných služieb v dotknutých objektoch. Takýto postup Úradu a predsedu Úradu predstavuje porušenie povinností podľa § 6 ods. 3 Zákona, konkrétne porušenie povinnosti chrániť záujmy koncových užívateľov podľa písm. d/, a tiež povinnosti plniť úlohy súvisiace s obmedzením vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa písm. k/ tohto ustanovenia.

Európsky súd pre ľudské práva v konaní Suominen v. Fínsko uviedol, že účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Ústavný súd Slovenskej republiky zasa zastáva názor, že v rozhodnutí je nevyhnutné uviesť dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Rozhodnutie samo osebe musí byť schopné ozrejmiť myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby jeho adresát nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú (III. ÚS 311/07).

Uvedené závery sa síce primárne týkajú súdnych rozhodnutí, niet však prekážky, aby sa rovnaký prístup zvolil aj v rovine správnych rozhodnutí. Príkladom takéhoto zásadného rozhodnutia sú aj napadnuté rozhodnutia, keďže niet pochýb, že môžu výrazne ovplyvniť ďalší vývoj telekomunikačného trhu v Slovenskej republike. Telekomunikačné podniky, ktoré si nedokážu podmienky spoločného užívania infraštruktúry dojednať vzájomnou dohodou, musia mať efektívnu možnosť obrátiť sa na kompetentný správny orgán, ktorý v zmysle ZEK ich spor zrozumiteľne meritórne rozhodne. Stanovenie podmienok spoločného užívania infraštruktúry je totiž často nevyhnutné vo verejnom záujme, napr. z dôvodov ochrany životného prostredia alebo ochrany zdravia ľudí. Tiež z aktuálne platného regulačného rámca EÚ pre elektronické komunikácie je zrejmé, že spoločné využívanie telekomunikačnej infraštruktúry je v záujme efektivity, zabezpečenia prístupu na trh, podpory súťaže a ochrany životného prostredia a ďalších verejných záujmov technickým i regulačným trendom a možno očakávať, že počet prípadov, ktoré bude Úrad riešiť, bude narastať. Preto by takéto rozhodnutie malo spĺňať všetky vyššie uvedené náležitosti. Úrad by mal rozhodnúť jednoznačne a zrozumiteľne tak, ako to zákonodarca predpokladá a svoje rozhodnutie by mal presvedčivo odôvodniť čo do skutkového i právneho základu. Jeho úvahy by nemali byť nepodloženými alebo nedostatočne zdôvodnenými tvrdeniami. Úrad ani jeho predseda však v tomto prípade takto nepostupovali.

2. Nedostatočne zistený skutkový stav

Žalobca má za to, že Úrad v dotknutom konaní zistil skutkový stav veci nedostatočne pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Žalovaný v konaní opomenul preskúmať najmä nasledovné otázky:

Vzájomné súťažné postavenie strán sporu

Žalobca má za to, že Úrad sa v konaní a napadnutých rozhodnutiach úplne nedostatočne vysporiadal s otázkou vzájomného vzťahu medzi ST a spoločnosťou SWAN a dopadom tohto súťažného vzťahu na vzniknutý vzájomný spor, ani so skutočnosťou, že spoločnosť žalobcu poskytovala verejné elektronické komunikačné služby v dotknutých objektoch už dlhšiu dobu pred tým, ako spoločnosť SWAN získala tvrdené oprávnenia k dotknutej telekomunikačnej infraštruktúre. Tento časový faktor považuje Žalobca za kritický, nakoľko zmena správy telekomunikačných vedení nepochybne predstavuje významný zásah do existujúcich zmluvných vzťahov medzi Žalobcom a vlastníckmi predmetných nehnuteľností, ako aj medzi Žalobcom a jeho koncovými užívateľmi. Úrad bol preto povinný o to citlivejšie a dôslednejšie pristupovať k tomuto sporu, osobitne k otázke rozdelenia nákladov na prevádzku vedení v dotknutých budovách. Úrad mal v konaní a v napadnutých rozhodnutiach v otázke rozdelenia nákladov logicky premietnuť podnikateľské riziko, ktoré na seba prevzala spoločnosť SWAN, keď vedome prevzala prevádzku dotknutých telekomunikačných vedení, ktoré už boli dlhšiu dobu v prevádzke a ktoré aktívne

využívali iní telekomunikační operátori. Spoločnosti SWAN ako dlhodobému poskytovateľovi verejných elektronických komunikačných služieb v SR muselo byť predsa zrejme, rovnako aj vlastníkom dotknutých budov, že nie všetci existujúci poskytovatelia elektronických komunikačných služieb automaticky pristúpia na ňou navrhované nové zmluvné podmienky, keďže nimi poskytované služby sú už založené na konkrétnych obchodných prípadoch (business čase) a zmluvách, s ktorými nové navrhované zmluvné podmienky vôbec nemusia byť v súlade. Spoločnosť SWAN je pritom priamym konkurentom žalobcu (a ďalších poskytovateľov) ohľadom služieb poskytovaných v dotknutých obchodných centrách MAX a náhla zmena podmienok užívania vedení sa ľahko môže stať efektívnym nástrojom neférového konkurenčného boja.

Faktom však zostáva, že žalovaný sa touto základnou otázkou v konaní vôbec nezaoberal a v napadnutých rozhodnutiach sa s ňou nijako nevysporiadal, t.j. skutkový stav zistil nedostatočne. V tejto súvislosti dáva tiež do pozornosti prechodné ustanovenie § 78 ods. 7 ZEK, podľa ktorého oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, zostávajú nedotknuté. Úrad sa v správnom konaní nevysporiadal ani s otázkou aplikácie tohto prechodného ustanovenia na posudzovaný spor a na jednotlivé vzniknuté práva žalobcu k dotknutým nehnuteľnostiam, a to napriek tomu, že veľká časť zmluvných vzťahov v sporom dotknutých nehnuteľnostiach vznikla ešte počas účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov), a teda sa na ne toto prechodné ustanovenie vzťahovalo, pričom podľa tejto predchádzajúcej úpravy boli vysporiadané aj finančné vzťahy súvisiace s obmedzením vlastníckeho práva k predmetným rozvodom využitím inštitútu jednorazovej primeranej náhrady za užívanie. Preskúmanie týchto otázok v napadnutých rozhodnutiach úplne absentuje.

Diskriminácia

Žalobca ďalej uviedol, že už v priebehu správneho konania, prístup spoločnosti SWAN voči spoločnosti žalobcu považoval za diskriminačný. Žalobca namietal v konaní svoju diskrimináciu voči spoločnosti SWAN, nie voči iným podnikom poskytujúcim služby v dotknutých objektoch, aj keď treba pripomenúť, že regulačné zaťaženie týchto iných podnikov je od žalobcu významne odlišné, čo môže vytvárať predpoklady i na odlišné vnímanie ponúknutých cenových podmienok spoločnosťou SWAN. Spoločnosť žalobcu je totiž určená ako významný podnik na viacerých relevantných trhoch a jej cenotvorba napr. dátových služieb poskytovaných prostredníctvom pevnej siete v dotknutých centrách MAX podlieha prísnej cenovej regulácii na základe regulačných rozhodnutí toho istého úradu, ktorý rozhodoval tento spor (odboru ekonomickej regulácie). Podľa § 67 ods. 2 ZEK majú byť podmienky, za ktorých podnik inému podniku umožní používať existujúcu infraštruktúru, nediskriminujúce. Podľa Telekomu nediskriminačné podmienky sú také podmienky, ktoré nespôsobujú uprednostňovanie jedného podniku pred druhým a rovnako nedovoľujú, aby boli účastníci jedného podniku zvýhodňovaní oproti účastníkom iného podniku, ktorý využíva existujúcu infraštruktúru. Takýto výklad pojmu diskriminácia má opodstatnenie aj z toho dôvodu, že tak podnik, ktorý vlastní alebo prevádzkuje infraštruktúru, ako aj podnik, ktorý žiada o umožnenie používania infraštruktúry, poskytuje alebo chce poskytovať na predmetnej infraštruktúre služby koncovým užívateľom. Oba podniky teda súťažia o toho istého zákazníka. Podmienky poskytovania infraštruktúry, vrátane ceny, nesmú byť nastavené tak, že podniku, ktorý žiada o umožnenie používania existujúcej infraštruktúry, neumožnia ekonomicky prospešne poskytovať svoje služby a konkurovať tak podniku, ktorý vlastní alebo spravuje infraštruktúru. Vynucovanie podmienok, ktoré zásadným spôsobom znižujú konkurencieschopnosť služieb poskytovaných inými podnikmi ako samotným správcom infraštruktúry a prípadné odpojenie zákazníkov konkurencie, môže s veľkou pravdepodobnosťou viesť k ukončeniu pôsobenia iných podnikov a zániku konkurenčného prostredia v príslušnej lokalite. Diskriminačné konanie správcu vedení môže poškodiť koncových užívateľov tým, že nebudú mať možnosť výberu poskytovateľa služby, ceny ani kvality služby. Podmienky používania existujúcej infraštruktúry musia byť preto vždy nastavené nediskriminačne, a to tak vo vzťahu k samotným podnikom, ako aj ku koncovým užívateľom. Žalovaný však v správnom konaní túto otázku, napriek opakovaným pripomienkam žalobcu, ignoroval. Žalobca má za to, že Úrad sa mal otázkou diskriminácie zaoberať, a to s prihliadnutím na časový faktor zmeny správcu vedení v dotknutých objektoch a tiež s ohľadom na špecifické postavenie žalobcu ako ním

priamo regulovanému subjektu na relevantných trhoch, ktoré majú priamy súvis s poskytovaním služieb v dotknutých objektoch. Zistenie skutkového stavu v tomto správnom konaní bolo teda zjavne nedostatočné.

Výška nákladov spoločnosti SWAN

Napadnuté rozhodnutia neobsahujú žiadne konkrétne čísla, z ktorých by žalobca mohol vychádzať pri hodnotení obsahu rozhodnutia. Spoločnosť žalobcu v celom konaní nemala možnosť oboznámiť sa s týmito údajmi, čo do značnej miery obmedzilo jej možnosť relevantne sa vyjadriť k podkladom Napadnutých rozhodnutí, spôsobu ich zistenia a ich obsahu. Z tohto dôvodu žalobca ani nemal možnosť zhodnotiť a vyjadriť sa k záveru Úradu o tom, že návrh zmluvy o zdieľaní predložený so spoločnosťou SWAN údajne spĺňa všetky zákonné požiadavky, keďže nie je zrejmé, aká je výška alebo aspoň štruktúra (typológia) nákladov predložených v správnom konaní spoločnosťou SWAN. Z tohto pohľadu sú teda Napadnuté rozhodnutia tiež do značnej miery nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

V tejto súvislosti dáva do pozornosti aj špecifickú povahu tohto konania, pokiaľ ide o náklady na infraštruktúru. Ustanovenie § 67 ods. 4 ZEK totiž priamo predpokladá, že Úrad má rozhodovať o pravidlách rozdelenia nákladov, je teda zrejmé, že minimálne štruktúra nákladov dotknutých strán sa stane súčasťou výroku rozhodnutia a tým známa minimálne dotknutým sporovým stranám, ktorým by sa takéto rozhodnutie doručovalo. Táto skutočnosť musí prirodzene determinovať aj postoj spoločnosti SWAN a Úradu k skutočnostiam, ktoré spoločnosť SWAN označuje ako obchodné tajomstvo. Ochrana informácií každej z dotknutých strán tak prirodzene nemôže pokrývať všetky skutočnosti finančnej alebo obchodnej povahy spojené so zriadením a prevádzkovaním infraštruktúry. Ak mal Úrad v konaní záujem chrániť skutočnosti označené spoločnosťou SWAN ako obchodné tajomstvo, žalobca má za to, že určite mal nájsť vyvázenejší prístup pokiaľ ide o vzťah ochrany obchodného tajomstva spoločnosti SWAN na jednej strane a transparentnosti rozhodovania na strane druhej.

Podľa názoru žalobcu je tiež nedostatočná iba konštatácia žalovaného o tom, že sa oboznámil s nákladmi vynaloženými spoločnosťou SWAN v dotknutých objektoch, a ich všeobecné odobrenie (str. 12 prvostupňového rozhodnutia). Úrad sa ani nepokúsil zvýšiť zrozumiteľnosť a transparentnosť tohto rozhodnutia tým, že by uviedol, aké kategórie (typy) nákladov vynaložených spoločnosťou SWAN považuje za oprávnené a najmä prečo. Otázka primeranosti a opodstatnenosti nákladov je pritom pre tento typ konania kľúčová a bez jej náležitého posúdenia, dostatočne zrozumiteľného pre oboch účastníkov konania, nie je možné vo veci rozhodnúť v súlade so zákonom. Preto bol pre žalobcu prekvapujúci postup Úradu vyplývajúci z napadnutých rozhodnutí v tom smere, že Úrad nevyužil svoju zákonom zverenú regulačnú právomoc a nepochopiteľne sa utiekol ku konštatáciám smerujúcim k obhajobe cenotvorby spoločnosti SWAN ako jeho úplne autonómnej obchodnej otázky. Pritom je zrejmé, že špecifikom tohto sporu je práve časové a nákladové hľadisko, t.j. skutočnosť, že spoločnosť SWAN sa pokúša svoju cenotvorbu vnútiť subjektom, ktoré v dotknutých nehnuteľnostiach dlhodobo pôsobia a poskytujú, resp. v pozícii koncových užívateľov využívajú verejné elektronické komunikačné služby, čo v konaní kládlo na posúdenie štruktúry a výšky nákladov vynaložených spoločnosťou SWAN zvýšené nároky. Úrad však túto otázku v správnom konaní neposudzoval.

Žalobca zastáva názor, že napadnuté rozhodnutia, ako aj postup správneho orgánu, ktorý im predchádzal, sú nezákonné, nakoľko vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci - sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a v správnom konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav potrebný pre riadne a zákonné rozhodnutie vo veci.

Na základe vyššie uvedeného má žalobca za to, že v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 OSP sú naplnené dôvody na zrušenie oboch napadnutých rozhodnutí. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhuje, aby súd vydal nasledovný rozsudok: Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie predsedu Úradu o rozklade č. 75/PÚ/2014 zo dňa 07.04.2014 a rozhodnutie Úradu, odboru technickej regulácie č. 46/OTR/2014 zo dňa 16.01.2014 a vec vracia Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb na ďalšie konanie.

II.

K podanej žalobe sa vyjadril žalovaný uvádzajúc:

1. Žalobca v žalobe v bode 1. poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí a konania pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pričom svoje argumenty opiera v zásade o totožné tvrdenia ako uvádzal už počas správneho konania vo svojich vyjadreniach a najmä v podanom Rozklade proti rozhodnutiu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, odboru technickej regulácie č. 46/OTR/2014 zo dňa 16.01.2014, č. listu 82/OTR/2014 (ďalej len „rozklad“).

Regulačný úrad sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého by mal úrad ako regulačný orgán automaticky a bez posudzovania zákonných požiadaviek vydávať len z dôvodu návrhu podniku rozhodnutie, ktorým by zasiahol regulačným opatrením do zmluvných vzťahov medzi podnikmi, respektíve obmedzil zmluvnú slobodu jednotlivých podnikov a nariadil v ňom z pozície moci aj pravidlá rozdelenia nákladov.

Samotné podanie návrhu žalobcu na správny orgán mu zo zákona nezakladá nárok na také rozhodnutie správneho orgánu, ktorým by mu bolo bez ďalšieho zákonného postupu vyhovieť v celom rozsahu. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“

Prvostupňový orgán ako príslušný štátny orgán postupoval v súlade s ústavnou požiadavkou na zákonný postup, keď vykladal účastníkom citované ustanovenie § 67 ods. 4 druhá veta „Úrad v tomto rozhodnutí určí aj pravidlá rozdelenia nákladov...“ v kontexte predchádzajúcich ustanovení a s ohľadom na zmysel, účel a systematické umiestnenie v zákone. Ustanovenie § 67 ods. 4 prvá veta zákona o elektronických komunikáciách, ako ustanovenie predchádzajúce účastníkom citovanej časti uvádza: „Úrad môže z vlastného podnetu alebo na návrh niektorého z podnikov, ktoré sa nedohodnú na obsahu zmluvy podľa odseku 3, po konzultáciách s ohľadom na verejný záujem, ktorým je ochrana životného prostredia, verejného zdravia, verejného poriadku alebo z dôvodu cieľov územného plánovania, rozhodnúť o spoločnom používaní infraštruktúry vrátane stavieb, priestorov a častí vedení.“

Z pozitívno-právneho hľadiska si nie je možné túto kompetenčnú právomoc regulačného úradu zamieňať s tvrdenou povinnosťou úradu vždy rozhodnúť o spoločnom používaní infraštruktúry. Takémuto rozhodnutiu musí predchádzať posúdenie úradu ako správneho orgánu, či je vydanie rozhodnutia dôvodné na základe ustanovení § 67 ods. 2 a 3 zákona o elektronických komunikáciách a samozrejme je potrebné brať ohľad na výsledky a závery vyplývajúce z konzultácií. Až v prípade, ak by regulačný úrad dospel k záveru, že je vzhľadom na vyššie uvedené potrebné zasiahnuť do súkromnoprávných vzťahov medzi podnikmi a takto im z úradnej moci obmedziť zmluvnú slobodu, potom by podľa dikcie § 67 ods. 4 druhá veta musel v rozhodnutí o spoločnom používaní infraštruktúry určiť aj pravidlá rozdelenia nákladov.

Posúdenie otázky odôvodnenosti regulačného zásahu týkajúceho sa spoločného používania infraštruktúry ako aj samotného vyriešenia účastníkom tvrdeného sporu, je v rámci zákonných limitov predmetom správnej úvahy regulačného úradu. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že podľa § 67 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách prvá veta úrad môže o spoločnom používaní infraštruktúry vrátane stavieb, priestorov a častí vedení rozhodnúť aj z vlastného podnetu.

Pri posudzovaní otázky využitia správnej úvahy, ktorú zákonodarca regulačnému úradu v tomto konaní nepochybne priznal, je nevyhnutné poukázať na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8SŽ/28/2012-149 s. 42 tretí odsek:

„V kontexte uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky pokladá za potrebné poukázať na skutočnosť, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne

uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).“

Regulačný úrad postupoval v súlade s § 67 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách, keď skúmal zmluvné podmienky, ktoré predložil účastník konania - spoločnosť SWAN na základe iniciatívy a dopytu zo strany žalobcu - spoločnosti Slovak Telekom s ohľadom na ich možný a žalobcom tvrdý diskriminačný charakter. Podľa právneho názoru regulačného úradu je posudzovanie a zistenie diskriminačných podmienok poskytovania predmetnej služby medzi podnikmi zákonnou požiadavkou na vydanie rozhodnutia o spoločnom užívaní infraštruktúry.

Podľa regulačného úradu by akýkoľvek zásah do zmluvných podmienok medzi podnikmi bez predchádzajúceho zistenia potreby korekcie týchto podmienok smerom k požiadavkám zákona, bol nielen neodôvodnený z pohľadu regulačných princípov a úloh regulačného úradu, ale zároveň aj nezákonný vzhľadom na požiadavku podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku zistiť presne a úplne skutočný stav veci.

Snaha žalobcu vykladať predmetné ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách tak, že regulačný úrad musí vždy rozhodnúť o pravidlách rozdelenia nákladov, vedie až k logicky a právne absurdným tvrdeniam, že ak regulačný úrad v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že návrh zmluvy predložený spoločnosťou SWAN „splňa všetky zákonné požiadavky“, malo by to smerovať k vydaniu rozhodnutia, v ktorom prvostupňový orgán stanoví takéto zmluvné podmienky za záväzné pre obe strany sporu. Tento postup by viedol k nútenému uzavretiu zmluvy a to dokonca aj v prípade, keď žalobca nemá záujem za daných podmienok zmluvu uzavrieť a žiaden právny predpis jej takúto povinnosť ako žiadajúcej strane ani neukladá.

Tvrdenie žalobcu o neefektívnosti a neprimeranosti predmetného konania vzhľadom na rozsah a množstvo získaných podkladov a dôkazov považuje regulačný úrad za nepodložené, pretože povinnosťou správneho orgánu podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku je zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Žalobca nekonkretizoval, ktorý úkon prípadne úkony regulačného úradu v konaní považuje za neefektívne, alebo neprimerané a prečo a zároveň tieto tvrdenia nepodkladá žiadnym dôkazom.

Žalobca v žalobe argumentuje judikátom Európskeho súdu pre ľudské práva -Suominen v. Fínsko, v ktorom súd uviedol, že účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté a ako aj možnosť odvolať sa a následne umožniť preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Regulačný úrad má zato, že dané možnosti žalobcovi poskytol (výzvy na vyjadrenie pred vydaním napadnutých rozhodnutí sú súčasťou spisu) a podrobne sa vysporiadal s jednotlivými pripomienkami žalobcu predloženými v správnom konaní ako na prvom tak aj na druhom stupni.

Predseda regulačného úradu listom č. 41/PÚ/2014, označeným ako Výzva pred vydaním rozhodnutia, doručeným dňa 18.03.2014 oboznámil žalobcu - spoločnosť Slovak Telekom s právami v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku a určil mu na využitie týchto práv lehotu 5 pracovných dní odo dňa doručenia tejto výzvy.

Dňa 20.03.2014 oprávnený zástupca žalobcu nahliadol do administratívneho spisu a bolo mu umožnené vyhotoviť si elektronicky kópie podkladov. O úkone bola vyhotovená Zápisnica z nahliadnutia do spisového materiálu zo dňa 20.03. 2014, ktorá je súčasťou predloženého administratívneho spisu.

Dňa 27.03.2014 žalobca doručil predsedovi regulačného úradu list, č. 223/OLaP/2014, označený ako Vyjadrenie účastníka správneho konania (ďalej len „vyjadrenie“).

Žalobca nešpecifikuje aký právny úkon mu bol v konaní odoprený, prípadne ktorým právnym úkonom úrad konal tak, že poškodil žalobcu na jeho procesných prípadne hmotných právach a spôsobil tak nezákonnosť konania a rozhodnutia. V žalobe aj vo všeobecnej rovine absentuje definovanie škody, ktorá mala žalobcovi v príčinnej súvislosti s postupom regulačného úradu vzniknúť.

Žalobca síce poukazuje na judikáty Ústavného súdu SR (III. ÚS107/07 a III. ÚS 311/07), týkajúce sa zásady legality a odôvodnenosti súdnych rozhodnutí, avšak všeobecné závery vyplývajúce z parafrázovania uvedenej judikatúry nespája s konkrétnymi skutočnosťami správneho konania, pohybuje sa vo svojich úvahách v abstraktnej rovine a nepredkladá dôkazy, ktoré by podporili jeho tvrdenia o nezákonnosti konania z dôvodu absencie odôvodnenia v rozhodnutiach, prípadne absencie iných zákonných požiadaviek na konanie a rozhodnutie.

Regulačný úrad považuje obe napadnuté rozhodnutia (súčasťou predloženého spisu) za dostatočne odôvodnené, s tým že v nich uviedol v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Regulačný úrad má zato, že žalobcovi sa v žalobe hypotetickými a všeobecnými tvrdeniami, ktoré neboli podložené dôkazmi súvisiacimi so skutočným zásahom do jeho práv a právom chráneným záujmov nepodarilo preukázať nesprávne právne posúdenie veci a ani nespreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

2. V tomto bode žalobca namieta, že sa prvostupňový orgán nedostatočne zaoberal otázkou vzájomného vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou SWAN a jeho dopadom na vzniknutý vzájomný spor a tiež so skutočnosťou, že žalobca poskytoval elektronické komunikačné služby v dotknutých objektoch predtým ako spoločnosť SWAN získala tvrdené oprávnenia k dotknutej infraštruktúre. Tento časový faktor považuje žalobca za kritický, nakoľko zmena správy telekomunikačných vedení predstavuje podľa žalobcu významný zásah do existujúcich vzťahov medzi žalobcom a vlastníkami predmetných nehnuteľností, ako aj žalobcom a jeho koncovými užívateľmi.

Zároveň poukazuje na podnikateľské riziko, ktoré na seba prevzala spoločnosť SWAN, keď vedome prevzala prevádzku telekomunikačných vedení a upozorňuje na skutočnosť, že náhla zmena podmienok užívania vedení sa môže stať efektívnym nástrojom neférového konkurenčného boja, keďže spoločnosť SWAN je podľa vyjadrenia žalobcu jej priamym konkurentom.

Regulačný úrad konal v rámci kompetencií, ktoré sú mu pridelené z príslušných ustanovení zákona o elektronických komunikáciách a vzťahy so spoločnosťou SWAN, prípadne predchádzajúce vzťahy s vlastníkom práv k predmetným vedeniam či dotknutým objektom, sú založené najmä na komerčnej báze a ošetrené ustanoveniami súkromného práva. Ako sám žalobca uvádza v tomto bode, vzťahy medzi jednotlivými podnikmi a vlastníkom budov sú založené na konkrétnych obchodných prípadoch, s ktorými novo navrhnuté obchodné podmienky nemusia byť v súlade. Podľa žalobcu sa touto základnou otázkou regulačný úrad v konaní nezaoberal. Uvedené argumenty však žalobca predkladal už v rozklade a predseda úradu sa s nimi (ako je možné vidieť v druhostupňovom rozhodnutí založenom v predloženom spise na s. 7) už zaoberal a vysporiadal tak, že je nevyhnutné rozlišovať zmluvné podmienky nevýhodné (alebo menej výhodné) pre jednu stranu z hľadiska konkrétneho obchodného prípadu alebo podnikateľského plánu a zmluvné podmienky, ktoré sa dostávajú do rozporu s požiadavkami na nediskriminačné podmienky podľa zákona o elektronických komunikáciách ako predpisu verejného práva.

Otázka posúdenia diskriminačnej povahy zmluvných podmienok, tak ako ju vykonal a odôvodnil regulačný úrad, nie je možná bez zohľadnenia podnikov ako hráčov na trhu elektronických komunikácií, avšak vždy za dodržania § 11 ods. 1 prvá veta zákona o elektronických komunikáciách a to, že regulačný úrad je povinný konať a svoje rozhodnutia vydávať v súlade s princípmi efektívnosti,

objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti.

Naplnenie princípu objektívnosti v procese rozhodovania potom znamená, že úlohou regulačného orgánu nie je suplovať alebo chrániť podnikateľské rozhodnutia jednotlivých podnikov (v tomto prípade žalobcu) a zbavovať ich podnikateľského rizika, ale ex ante reguláciou chrániť hospodársku súťaž tvorenú všetkými podnikmi.

Nakoľko regulačný úrad nezistil diskriminačný charakter navrhnutých zmluvných podmienok zo strany spoločnosti SWAN žalobcovi, a teda nenašiel zákonné dôvody, ktoré by ho k tomu v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR zaväzovali, nevykonal regulačný zásah.

Žalobca poukazuje na § 78 ods. 7 zákona o elektronických komunikáciách, podľa ktorého oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, zostávajú nedotknuté. Nárok na náhradu, ktorý vznikol vlastníkovi nehnuteľnosti z dôvodu výkonu takých oprávnení, si môže vlastník nehnuteľností uplatniť od podniku v lehote ustanovenej doterajšími predpismi, najneskôr však do jedného roka odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, inak nárok zaniká.

Žalobca tvrdí, že regulačný úrad predmetné ustanovenie neaplikoval, avšak neuvádza akým spôsobom by aplikácia tohto ustanovenia zmenila rozhodnutie v jeho prospech, prípadne ako by podporila jeho tvrdenia. Uvedené ustanovenie z právneho hľadiska len deklaruje zachovanie statusu quo oprávnení k cudzím nehnuteľnostiam vzhľadom k pôsobeniu právnych dôsledkov nadobudnutia účinnosti zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách a nespôsobuje v predmetných konaniach žiadne právne účinky spôsobilé ovplyvniť napadnuté rozhodnutia regulačného úradu. Regulačný úrad zvyčajne neuvádza v rozhodnutiach prechodné ustanovenia, ktoré nie sú spôsobilé svojou povahou ovplyvniť konanie a rozhodnutie a preto tento argument považuje za účelový a nemajúci vplyv na zákonnosť rozhodnutí.

K otázke namietanej diskriminácie žalovaný poukázal na tvrdenia žalobcu, že prístup spoločnosti SWAN k nemu považuje za diskriminačný a namieta diskrimináciu voči spoločnosti SWAN, nie voči iným podnikom.

Regulačný úrad sa uvedenou pripomienkou už zaoberal v správnom konaní a opätovne uvádza nasledujúce skutočnosti, ktoré ho viedli k záverom vyplývajúcim z posúdenia tvrdení žalobcom.

Žalobca predkladá podľa žalovaného regulačného úradu hypotetické závery, ktoré neopiera o reálny stav. Uvedené tvrdenia a chápanie pojmu nediskriminácie nijako nespochybňujú zistenia a závery vyvedené regulačným úradom v napadnutom prvostupňovom rozhodnutí. Kde sa na s. 12 napadnutého prvostupňového rozhodnutia k otázke diskriminácie uvádza:

„V záujme vyhodnotenia prvého uhla pohľadu na diskrimináciu si úrad od podniku SWAN vyžiadal všetky zmluvy o užívaní siete, ktoré uzavrel s inými podnikmi, ktoré poskytujú svoje služby v ZOC MAX. Konkrétne ide o zmluvy medzi podnikom SWAN a podnikmi Slovanet, a.s., HMZ RADIOKOMUNIKÁCIE, spol. s r.o., RealNet, s.r.o. a GTS Slovakia, s.r.o. Po preskúmaní uvedených zmlúv a ich porovnaní s návrhom zmluvy o užívaní siete, ktorý bol predložený podniku Slovak Telekom úrad dospel k záveru, že všetky tieto zmluvy obsahujú rovnaké cenové podmienky, aké obsahuje aj návrh zmluvy predložený podniku Slovak Telekom, a teda v danom prípade nedošlo ku diskriminácii podniku Slovak Telekom zo strany podniku SWAN.

S cieľom preskúmať druhý uhol pohľadu na diskrimináciu si úrad od podniku SWAN vyžiadal podrobný rozpis všetkých nákladov, vrátane uvedenia ich výšky, ktoré boli vynaložené a sú priebežne vynakladané na zriadenie a prevádzkovanie sietí v ZOC MAX. SWAN tento rozpis nákladov úradu predložil a označil ho ako predmet obchodného tajomstva. Úrad posúdil podnikom SWAN predložený rozpis nákladov a zistil, že podnik SWAN vynaložil len náklady, ktoré súvisia s investíciou a správou vnútorných rozvodov v ZOC MAX. SWAN ako podnik podľa § 5 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách, je podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka. Z definície podnikania podľa § 2 ods. 1

Obchodného zákonníka vyplýva, že je to sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Z toho dôvodu si SWAN ako podnikateľ určuje ceny v takej výške, ktorá mu zabezpečí jednak návratnosť vynaložených nákladov a aj primeranú výšku zisku. Slovak Telekom vo svojom návrhu žiada určenie výšky odplaty za užívanie vnútorných vedení vo výške porovnateľných služieb podľa referenčnej ponuky na prístup k účastníckemu vedeniu.

SWAN vo svojom vyjadrení k návrhu uviedol, že výška odplaty, ktorú navrhuje žalobca v žiadnom prípade nepokryje náklady, ktoré SWAN má a mal v súvislosti s prevádzkou sietí v ZOC MAX. Úrad má zato, že určenie výšky odplaty za užívanie vnútorných vedení je vo voľnej dispozícii podniku, ktorý je správcom a prevádzkovateľom príslušnej infraštruktúry, v danom prípade podniku SWAN, nakoľko jemu vznikajú reálne náklady v súvislosti s investíciou a správou vnútorných vedení. Stanovenie výšky odplaty podľa referenčnej ponuky na prístup k účastníckemu vedeniu ako navrhol Slovak Telekom nie je opodstatnené, keďže určenie výšky poplatkov za užívanie vnútorných vedení prináleží podniku SWAN, ktorého cenová politika sa obligatórne neodvíja od referenčnej ponuky podniku Slovak Telekom a úrad nevidí dôvod, prečo by mal podnik SWAN ako podnikateľ podľa § 2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka poskytovať svoje služby za podnákladové ceny. Úrad dospel k záveru, že SWAN nepožíva nápadne výhodnejšie podmienky poskytovania elektronických komunikačných služieb a sietí, ako poskytuje ostatným podnikom v ZOC MAX. Z toho dôvodu nedošlo ku diskriminácii podniku Slovak Telekom zo strany podniku SWAN.“

K výške nákladov spoločnosti SWAN regulačný úrad uvádza, že postupoval v súlade so zákonom, vzhľadom na inštitút ochrany obchodného tajomstva, keď zamestnanci nesprístupnili informácie, ktoré boli predmetom obchodného tajomstva spoločnosti SWAN žalobcovi, pri nahliadaní do administratívneho spisu a ani iným spôsobom, keďže ich spoločnosť SWAN tejto povinnosti nezbavila.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách: „Zamestnanci úradu sú povinní dodržiavať mlčanlivosť o skutočnostiach tvoriacich predmet obchodného tajomstva, s ktorým sa oboznámili. Od povinnosti mlčanlivosti môže zamestnancov úradu oslobodiť ten, v koho záujme túto povinnosť majú.“

Žalobca dostal možnosť nahliadnuť do administratívneho spisu vedeného v predmetnom konaní a toto svoje právo podľa § 23 ods. 2 správneho poriadku podľa úradného záznamu zo dňa 07.01.2014 (súčasťou spisu) využil a oprávnenému zástupcovi boli predložené aj fotokópie vyžiadaných podkladov, pričom predložený spis bol sprístupnený v súlade s ustanoveniami o ochrane obchodného tajomstva.

Podľa žalobcu sa v konaní predpokladá rozhodnutie, v ktorom sa zároveň rozhodne minimálne o štruktúre nákladov a preto by mali byť náklady známe minimálne dotknutým stranám, ktorým sa rozhodnutie doručuje.

V prípade, ak je predmetom textu rozhodnutia obchodné tajomstvo, prvostupňový orgán štandardne technickými prostriedkami (vyčiernením konkrétnej časti rozhodnutia) zamedzí prístupu k takto chráneným informáciám, a to takým spôsobom, aby rozhodnutie zostalo určité, odôvodnené a vykonateľné. V tomto konkrétnom prípade sa podľa žalovaného jedná o bezpredmetnú pripomienku, keďže úrad o nákladoch nerozhodoval, úvahy žalobcu tak zostávajú len v hypotetickej rovine a uvedený postup sa nijako nedotýka jeho práv, prípadne právom chránených záujmov.

Opätovné argumentácie žalobcu k absencii pravidiel rozdelenia nákladov v rozhodnutí vznikli nesprávnou interpretáciou zákona o elektronických komunikáciách a regulačný úrad sa s nimi vysporadúva vyššie.

Podľa žalobcu je tiež nedostatočná iba konštatácia prvostupňového orgánu o tom, že sa oboznámil s nákladmi vynaloženými spoločnosťou SWAN v dotknutých objektoch a ich všeobecné odobrenie. Regulačný úrad sa podľa žalobcu ani nepokúsil zvýšiť zrozumiteľnosť a transparentnosť napadnutých rozhodnutí tým, že by uviedol, aké náklady považuje za oprávnené a prečo. Podľa žalobcu je otázka primeranosti a opodstatnenosti nákladov pre tento typ konania kľúčová.

Regulačný úrad sa nestotožnil s názorom žalobcu ohľadom rozsahu a spôsobu zisťovania skutkového stavu. Podľa § 67 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách má byť používanie existujúcej infraštruktúry vrátane stavieb, priestorov a častí vedení, umožnené žiadajúcemu podniku za podmienok, ktoré nie sú diskriminujúce a za odplatu a zároveň len v prípade, ak to nevyžaduje náročné dodatočné práce a s tým spojené náklady.

V tomto rozsahu sa regulačný úrad posudzovaním zmluvných podmienok aj zaoberal, o čom svedčí dostatočne komplexné odôvodnenie napadnutého prvostupňového rozhodnutia k otázke posudzovania nediskriminačných podmienok najmä na s. 12 a nasledujúce.

Rozsah posudzovania jednotlivých nákladových položiek, ktorý požaduje žalobca, býva predmetom konaní o cenovej regulácii podniku s významným vplyvom na relevantnom trhu, kde sa v rozhodnutí priamo používa nákladový model pracujúci s jednotlivými nákladovými položkami. V tomto prípade sa však o cenovej regulácii nekoná a regulačný úrad by takýmto konaním prekročil svoje právomoci.

Regulačný úrad má na základe vyššie uvedeného za to, že pri vydaní napadnutých rozhodnutí ako i v procese, ktorý vydaniu rozhodnutí predchádzal, postupoval v súlade s príslušnými platnými a účinnými právnymi predpismi a považuje napadnuté rozhodnutia za správne z vecnej i právnej stránky. Žalobca v žalobe nepreukázal svojimi tvrdeniami ani jeden dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 O.s.p. a preto regulačný úrad navrhuje, aby NS SR v súlade s § 250j ods. 1 rozhodol tak, že žalobu zamietne.

III.

Súd uznesením zo dňa 14. apríla 2015 pribral do konania spoločnosť SWAN, a.s., Bratislava. Spolu s uznesením bola príbratému účastníkovi konania doručená žaloba i vyjadrenie žalovaného k žalobe.

IV.

Najvyšší súd ako vecne príslušný na konanie a preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného na základe podanej žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 247 O.s.p. a nasl. a na pojednávaní súdu dňa 5. mája 2015, po preskúmaní dôvodov uvedených v žalobe, po vypočutí zástupcov žalobcu a žalovaného a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu ako aj s obsahom rozhodnutí žalovaného dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, tento skutkový stav veci: Predseda Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej len „predseda úradu“) ako príslušný správny orgán podľa § 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), §74 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“), § 12 ods. 2 a § 17 ods. 1 zákona č. 402/2013 Z.z. o Úrade pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb a Dopravnom úrade a o zmene a doplnení niektorých zákonov rozhodol o rozklade účastníka konania Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469, (ďalej len „Slovak Telekom“ alebo „účastník“) proti rozhodnutiu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, odboru technickej regulácie (ďalej len „prvostupňový orgán“), č. 46/OTR/2014 zo dňa 16.01.2014 (ďalej len prvostupňové rozhodnutie), ktorým prvostupňový orgán rozhodol vo veci spis. zn. 23/OTR/2013 o spoločnom užívaní infraštruktúry podľa § 67 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách tak, že podľa § 59 ods. 2 a § 61 ods. 3 Správneho poriadku sa prvostupňové rozhodnutie č. 46/OTR/2014 zo dňa 16.01. 2014 potvrdzuje a podaný rozklad zamieta.

Dňa 17.07.2013 bol prvostupňovému orgánu doručený návrh na vydanie rozhodnutia o spoločnom užívaní infraštruktúry podniku Slovak Telekom zaevidovaný pod č. 2205/OTR/2013, v ktorom podnik Slovak Telekom navrhol, aby prvostupňový orgán vydal rozhodnutie podľa § 67 ods. 4 zákona o

elektronických komunikáciách, ktorým uloží podniku SWAN Bratislava, (ďalej len „SWAN“) „povinnosť umožnenia spoločného užívania infraštruktúry, vrátane priestorov a častí vedení elektronických komunikačných sietí, spočívajúcej v povinnostiach:

- a) na žiadosť iných podnikov umožniť používanie infraštruktúry v ZOC MAX, t.j. umožniť prístup a nezrušiť už poskytnutý prístup k vedeniam elektronických komunikačných sietí, vrátane pridružených prostriedkov, umožniť spoločné umiestnenie alebo iné formy spoločného používania pridružených prostriedkov;
- b) uzavrieť s inými podnikmi zmluvu o používaní infraštruktúry v ZOC MAX za nediskriminačných podmienok a za odplatu, ktoré zodpovedá skutočne vynaloženým nákladom na zachovanie a opravy infraštruktúry v ZOC MAX a pomeru využitia infraštruktúry ZOC MAX jednotlivými podnikmi;
- c) na žiadosť iných podnikov predkladať informáciu o skutočných nákladoch na zachovanie a opravu infraštruktúry v ZOC MAX;
- d) predkladať úradu informáciu o skutočných nákladoch na zachovanie a opravu infraštruktúry v ZOC MAX za predchádzajúci kalendárny rok vždy k 31. marcu a do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Slovak Telekom odôvodnil svoj návrh tým, že v ZOC MAX (ďalej tiež „zábavno-obchodné centrá MAX“) poskytuje elektronické komunikačné služby svojim účastníkom a iným podnikom, pričom Slovak Telekom podľa zmluvných dokumentov na poskytovanie služieb svojim maloobchodným i veľkoobchodným zákazníkom musí mať obligatórne súhlas správcu, resp. vlastníka vnútorných rozvodov.

Spoločnosť SWAN uviedla v administratívnom konaní, že má za to, že sa prvostupňový orgán dostatočne vysporiadal ako v konaní, tak aj v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia s otázkou vzájomného vzťahu medzi účastníkmi konania. Poukázal na skutočnosť, že spoločnosť Slovak Telekom, a.s., nie je diskriminovaná voči spoločnosti SWAN a jej účastníci nie sú znevýhodňovaní voči účastníkom spoločnosti SWAN, keďže náklady sú rozkalkulované na každú trasu infraštruktúry, bez ohľadu na to, kto uvedenú infraštruktúru využíva.

Spoločnosť SWAN, a.s., nesúhlasila s tvrdením spoločnosti žalobcu o nemožnosti profitovania a rozširovania zákazníckej bázy za ponúknutých podmienok. Zdôraznila skutočnosť, že žalobca sa zaujíma o konkurencieschopnosť len jednostranne a nerešpektuje skutočnosť, že spoločnosť SWAN, a.s., ako podnikateľský subjekt nemôže poskytovať služby pod náklady a ďalej zdôraznila, že za tých istých podmienok, ako boli ponúknuté spoločnosti Slovak Telekom, a.s., profitujú z poskytovania služieb ďalšie štyri spoločnosti, ktoré dokonca získavajú nových zákazníkov a sú teda konkurencie schopné.

Záverom poukázala na súčasný stav veci, že v záujme riešenia súčasnej situácie týkajúcej sa užívania infraštruktúry, umožnila spoločnosti Slovak Telekom, a.s., až do právoplatného rozhodnutia regulačného úradu poskytovať služby svojim klientom a dokonca zriaďovať nové služby a to bez ohľadu na skutočnosť, že spoločnosť Slovak Telekom, a.s., nemá uzavretú zmluvu o užívaní siete a za poskytované služby neplatí žiadnu odplatu.

Podľa § 67 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z., podnik, ktorý má práva podľa § 66 ods. 1 písm. a <. môže využívať cudzie vnútorné rozvody vedení stavieb a priestorov, v ktorých má podnik záujem poskytovať verejné služby. Podnik je povinný uhradiť primerane a na základe pomeru využitia skutočne vynaložené náklady na zachovanie a opravy takýchto rozvodov. Náhradu nákladov na zachovanie a opravy vnútorných rozvodov vedení vynaložených vlastníkom rozvodov vlastníkom môže požadovať od podniku do šiestich mesiacov od ich vynaloženia, inak toto právo zaniká.

Podľa § 67 ods. 2 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, v znení účinnom v rozhodujúcom období „Ak podnik nemôže umiestniť vedenie alebo inštalovať telekomunikačné zariadenie, alebo ak to môže vykonať len s neprimeraným obmedzením využívania cudzích nehnuteľností, môže požiadať iný podnik poskytujúci siete alebo služby, aby mu za podmienok, ktoré nie sú diskriminujúce a za odplatu umožnil používať existujúcu infraštruktúru vrátane stavieb, priestorov a

časti vedení, ak to nevyžaduje náročné dodatočné práce a s tým spojené náklady.“

Podľa § 67 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách „Podmienky používania infraštruktúry vrátane stavieb, priestorov a častí vedení podľa odseku 2 sa dohodnú v zmluve uzavretej medzi podnikmi. Odmietnuť uzavretie zmluvy možno len z dôvodu technickej neuskutočniteľnosti alebo zo závažných bezpečnostných dôvodov vzhľadom na verejný záujem.“

Podľa § 67 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách úrad môže z vlastného podnetu alebo na návrh niektorého z podnikov, ktoré sa nedohodnú na obsahu zmluvy podľa odseku 3, po konzultáciách s ohľadom na verejný záujem, ktorým je ochrana životného prostredia, verejného zdravia, verejného poriadku alebo z dôvodu cieľov územného plánovania, rozhodnúť o spoločnom používaní infraštruktúry vrátane stavieb, priestorov a častí vedení. Úrad v tomto rozhodnutí určí aj pravidlá rozdelenia nákladov.

Podľa § 67 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z.z., podnik je na základe žiadosti úradu povinný poskytovať aktuálne informácie o povahe, dostupnosti a geografickom umiestnení zariadení podľa § 66 ods. 1 písm. a/ <., vrátane stavieb, priestorov a častí vedení na účely podrobného prehľadu o existujúcej infraštruktúre. Úrad tieto informácie sprístupní dotknutým osobám.

Podľa § 67 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z.z., úrad môže na základe výsledku konzultácií uložiť podniku, ktorý je držiteľom práv podľa § 66 ods. 1 <, alebo vlastníkovi vnútorných rozvodov sietí stavieb a priestorov, v ktorých podnik poskytuje verejné služby alebo, v ktorých má podnik záujem poskytovať verejné služby, aby spoločne využívali vnútorné rozvody vnútri budovy alebo až po prvý sústredovací bod alebo rozvádzač, ak je umiestnený mimo budovy, ak je to odôvodnené skutočnosťou, že duplicita takejto infraštruktúry by bola hospodársky neefektívna alebo fyzicky neuskutočniteľná.

Prvostupňový správny orgán po posúdení veci, zohľadnení vyjadrení účastníkov správneho konania a vykonaní konzultácií v súlade s § 10 zákona o elektronických komunikáciách a následnom zistení, že spoločnosti Slovak Telekom boli dňa 29.01.2013 predložené spoločnosťou SWAN návrhy zmlúv o používaní infraštruktúry k jednotlivým budovám zábavno-obchodných centier MAX za nediskriminujúcich podmienok, ktoré však spoločnosť Slovak Telekom neprijala, vydal dňa 16.01.2014 rozhodnutie č. 46/OTR/2014, doručené účastníkom konania dňa 17.01.2014. V uvedenom rozhodnutí podľa § 67 ods. 2 až 4 zákona o elektronických komunikáciách prvostupňový orgán zamietol návrh spoločnosti Slovak Telekom v celom rozsahu.

Dňa 30.01.2014 bol prvostupňovému orgánu doručený list účastníka konania, označený ako Rozklad proti rozhodnutiu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, odboru technickej regulácie č. 46/OTR/2014 zo dňa 16.01.2014, č. listu 82/OTR/2014 (ďalej len „rozklad“), v ktorom sa účastník konania v štyroch bodoch domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu a vzhľadom na dôvody uvedené v článkoch 2 a 3 aj jeho zrušenia a zároveň nového prejednania.

Prvostupňový orgán nerozhodol o rozklade v rámci autoremedúry podľa § 57 ods. 1 Správneho poriadku, ale dňa 21.02.2014 predložil v súlade s § 57 ods. 2 správneho poriadku rozklad účastníka konania spolu so spisovým materiálom a prekladacou správou na rozhodnutie predsedovi Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej len „predseda úradu“) podľa § 5 Správneho poriadku a § 74 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách.

Predseda úradu preskúmal napadnuté rozhodnutie a potvrdil ho v celom rozsahu a podaný rozklad zamietol.

Najvyšší súd na základe skutkového stavu vyplývajúceho z administratívneho spisu konštatuje, že podľa žalobcu je Úrad na základe návrhu podaného niektorým podnikom povinný meritórne rozhodnúť tak, že v rozhodnutí stanoví konkrétne podmienky spoločného používania dotknutej infraštruktúry a zároveň určí aj pravidlá rozdelenia nákladov. Žalobca považuje spôsob akým rozhodol Úrad o podanom návrhu za rozporný s účelom a obsahom právnej úpravy obsiahnutej v § 67 ods. 4 zákona o elektronických

komunikáciách. Účastník má za to, že v predmetnom ustanovení zákonodarca stanovil Úradu v prípade návrhového konania a v prípade sporu o cene povinnosť vždy rozhodnúť o pravidlách rozdelenia nákladov na užívanie dotknutej infraštruktúry a to na základe dikcie druhej vety § 67 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách, kde zákon používa spojenie „Úrad v tomto rozhodnutí určí aj pravidlá rozdelenia nákladov ...“, a nie spojenie „môže určiť“.

Podľa žalobcu napadnuté prvostupňové rozhodnutie nemožno považovať za také, ktorým by Úrad spor vyriešil, naopak len konzervuje neodôvodneným zamietnutím návrhu patovú situáciu, ktorá podľa účastníka existuje už od polovice roka 2013. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nesvedčí jeho výroku, nakoľko Úrad konštatuje, že návrh zmluvy predložený spoločnosťou SWAN „splňa všetky zákonné požiadavky“ a podľa účastníka takéto odôvodnenie smeruje primárne k stanoveniu takýchto zmluvných podmienok ako záväzných pre strany sporu, a nie k zamietnutiu návrhu, na základe čoho považuje účastník rozhodnutie za netransparentné a neodôvodnené.

Účastník v rozklade tiež vyjadril vážne pochybnosti o dodržaní princípov efektívnosti a primeranosti, keďže Úrad konal niekoľko mesiacov, zhromaždil množstvo podkladov a dôkazov potrebných pre meritórne rozhodnutie, pričom ale podľa účastníka je výsledkom prvostupňového konania taký stav, ktorý neprináša skutočné vyriešenie sporu ani potrebnú právnu istotu pre sporové strany a už vôbec nie pre týmto sporom dotknutých koncových užívateľov a vlastníkov nehnuteľností. Nedodržanie uvedených princípov v konaní a rozhodovaní je podľa žalobcu v rozpore s ustanovením § 11 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách.

Žalovaný sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého by mal úrad ako regulačný orgán automaticky a bez posudzovania zákonných požiadaviek vydávať len z dôvodu návrhu podniku rozhodnutie, ktorým by zasiahol regulačným opatrením do zmluvných vzťahov medzi podnikmi, respektíve obmedzil zmluvnú slobodu jednotlivých podnikov a nariadil v ňom z pozície moci aj pravidlá rozdelenia nákladov. Samotné podanie návrhu účastníka na správny orgán, mu zo zákona nezakladá nárok na také rozhodnutie správneho orgánu, ktorým by mu bolo bez ďalšieho zákonného postupu vyhovie v celom rozsahu. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“

Podľa názoru najvyššieho súdu z pozitívno-právneho hľadiska si nie je možné túto kompetenčnú právomoc správnych orgánov zamieňať s tvrdenou povinnosťou úradu vždy rozhodnúť o spoločnom používaní infraštruktúry. Takémuto rozhodnutiu musí predchádzať posúdenie úradu, či je vydanie rozhodnutia dôvodné na základe ustanovení § 67 ods. 2 a 3 zákona o elektronických komunikáciách a rovnako je potrebné brať ohľad na výsledky a závery vyplývajúce z konzultácií. Najvyšší súd však zdôrazňuje, že nejde o svojvoľné rozhodnutie správnych úradov. Až v prípade, ak by správny orgán na podklade dôsledne zisteného stavu veci dospel k záveru, že je vzhľadom na vyššie uvedené potrebné zasiahnuť do právnych vzťahov zúčastnených subjektov rešpektujúc i zásady pravidiel hospodárskej súťaže na strane jednej, ako i kompetencie ale i povinnosti národného regulátora na úseku elektronických komunikácií vyplývajúce i z únieového práva na strane druhej, je možné (a v niektorých prípadoch bude zrejme nevyhnutné) obmedziť zmluvnú voľnosť podnikov na regulovanom trhu.

V prípade, ak správny orgán vydá vyššie uvedené rozhodnutie, potom by podľa § 67 ods. 4 druhá veta citovaného zákona musel v rozhodnutí o spoločnom používaní infraštruktúry určiť aj pravidlá rozdelenia nákladov medzi dotknuté subjekty.

Posúdenie otázky odôvodnenosti regulačného zásahu týkajúceho sa spoločného používania infraštruktúry ako aj samotného vyriešenia účastníkmi tvrdeného sporu, je v rámci zákonných limitov predmetom diskrečnej právomoci správnych orgánov.

Prvostupňový orgán postupoval v súlade s § 67 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách, keď skúmal zmluvné podmienky, ktoré predložil účastník konania - spoločnosť SWAN na základe iniciatívy a dopytu zo strany žalobcu s ohľadom na ich možný a spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., tvrdený diskriminačný charakter. Podľa názoru najvyššieho súdu je posudzovanie a zistenie diskriminačných

podmienok poskytovania predmetnej služby medzi podnikmi jednou zo zákonných požiadaviek na vydanie rozhodnutia o spoločnom užívaní infraštruktúry.

Tvrdenie spoločnosti Slovak Telekom o neefektívnosti a neprimeranosti predmetného konania vzhľadom na rozsah a množstvo podkladov a dôkazov považuje najvyšší súd za dôvodné, najmä vzhľadom na obsah administratívneho spisu, keďže v preskúvaných rozhodnutiach skutočností obsiahnuté v spise čiastočne absentujú.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie.

Spoločnosť Slovak Telekom dostala v správnom konaní možnosť nahliadnuť do predmetného administratívneho spisu a toto svoje právo podľa úradného záznamu zo dňa 07.01.2014 využila a oprávnenému zástupcovi boli predložené aj fotokópie vyžiadanych podkladov, pričom predložený spis bol sprístupnený v súlade s ustanoveniami o ochrane obchodného tajomstva.

Senát najvyššieho súdu konštatuje, že správne orgány postupovali v správnom konaní zákonne vzhľadom na inštitút ochrany obchodného tajomstva, keď zamestnanci žalovaného nesprístupnili informácie, ktoré boli predmetom obchodného tajomstva spoločnosti SWAN spoločnosti Slovak Telekom pri nahliadaní do administratívneho spisu a ani iným spôsobom, keďže ich spoločnosť SWAN tejto povinnosti nezbavila.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách: „Zamestnanci úradu sú povinní dodržiavať mlčanlivosť o skutočnostiach tvoriacich predmet obchodného tajomstva, s ktorým sa oboznámia. Od povinnosti mlčanlivosti môže zamestnancov úradu oslobodiť ten, v koho záujme túto povinnosť majú.“

Vyhodnotiac obsah žalobou napadnutých rozhodnutí ako i postup správnych orgánov, ktorý predchádzal ich vydaniu, najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného i prvostupňové rozhodnutie sú nepreskúmateľné. Administratívne rozhodnutia vychádzajú síce zo správnej úvahy, avšak skutočnosť rozhodujúce pre prijatie záverov úvahy v rozhodnutí absentujú.

Pokiaľ sa jedná o obchodné tajomstvo, správne postupoval úrad, ak ho nesprístupnil žalobcovi pri nazeraní do spisu. Avšak vzhľadom k tomu, že predmetné rozhodnutie žalovaného je preskúmateľné správnym súdom, musí úrad vypracovať rozhodnutie tak, aby bolo zrejmé z akých konkrétnych skutočností, dôkazov a podkladov pri rozhodovaní veci správny orgán vychádzal, teda na akom skutkovom základe ustálil stav veci potrebný na právne posúdenie prípadu.

Na podklade uvedeného nie je preto možné preskúmať závery žalovaného obsiahnuté v predmetnom rozhodnutí a to práve pre nedostatok dôvodov rozhodnutia spočívajúcich v absencii rozhodujúcich skutočností pre posúdenie veci.

Najvyšší súd nemôže prisvedčiť žalovanému, že napadnuté rozhodnutia sú presvedčivé, práve naopak, absentujú v nich skutočnosti rozhodujúce na posúdenie veci.

Úlohou žalovaného i prvostupňového úradu bude v ďalšom konaní označiť v administratívnom spise tie jeho časti, v ktorých sa nachádza obchodné tajomstvo.

Ak žalovaný vydá rozhodnutie, musí obsahovať všetky skutočnosti, ktoré tvorili východiská pre rozhodnutie vo veci, vrátane skutočností, ktoré sú súčasťou obchodného tajomstva. Samozrejme úrad takéto rozhodnutie riadne označí (rozhodnutie obsahuje obchodné tajomstvo) a bude len súčasťou administratívneho spisu tak, aby v prípade, ak bude rozhodnutie napadnuté žalobou na správnom súde, mohol súd v režime piatej časti O.s.p. takéto rozhodnutie preskúmať a to v osobitnom režime t.j. rešpektujúc zákonné povinnosti na prejednanie veci s obchodným tajomstvom. Úrad v správnom konaní

bude účastníkom doručovať rozhodnutie bez údajov tvoriacich obchodné tajomstvo, aby neprišlo k jeho narušeniu, ani k porušeniu pravidiel hospodárskej súťaže. Žalovaný vyhodnotí, ktoré skutočnosti nemôžu byť predmetom obchodného tajomstva (napr. § 27 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z.z.).

Úlohou správnych orgánov bude doplniť skutkový stav veci zadovážením rozhodujúcich listín v origináloch (prípadne úradne osvedčených kópiách). Jedná sa predovšetkým o dôkazy, ktorými dotknutý podnik preukazuje skutočné náklady, keďže skutočnosti zistené správnymi orgánmi sú v tomto štádiu konania nepostačujúce na zistenie rozhodujúcich záverov a zistený skutkový stav je nedostačujúci na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Až následne bude možné vo veci opätovne rozhodnúť.

Za týchto okolností považuje súd napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.).

Rovnako za ďalší dôvod na postup podľa § 250j ods. 2 O.s.p. považuje senát najvyššieho súdu už spomenuté pochybenie pri vypracovaní rozhodnutia, či už žalovaným alebo prvostupňovým orgánom, keďže rozhodujúce skutočnosti, predovšetkým finančného charakteru v rozhodnutí absentovali. Súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu tiež konštatuje, že nie je možné sa stotožniť so správnymi orgánmi v tom smere, že rozhodnutie vo veci je možné zrealizovať na základe úradne neosvedčených fotokópií zmlúv a podobne. Takto zostavený administratívny spis v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je v tomto prípade potrebné považovať za vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.).

V prípade, ak je predmetom textu rozhodnutia obchodné tajomstvo, správny orgán štandardnými prostriedkami zamedzí prístupu k takto chráneným informáciám, a to takým spôsobom, aby rozhodnutie zostalo určité, odôvodnené a vykonateľné.

Podľa najvyššieho súdu je tiež nedostatočná iba konštatácia prvostupňového orgánu a žalovaného o tom, že sa oboznámil s nákladmi vynaloženými spoločnosťou SWAN v dotknutých objektoch a ich všeobecné odobrenie.

Záverom najvyšší súd dopĺňa, že správne orgány sa nedostatočne zaoberali otázkou vzájomného vzťahu medzi spoločnosťou Slovak Telekom a spoločnosťou SWAN a jeho dopadom na vzniknutý vzájomný spor a tiež i so skutočnosťou, že spoločnosť Slovak Telekom poskytovala elektronické komunikačné služby v dotknutých objektoch predtým ako spoločnosť SWAN získala tvrdené oprávnenia k dotknutej infraštruktúre.

Najvyšší súd zároveň zdôrazňuje, že úlohou regulačného orgánu nie je suplovať alebo chrániť podnikateľské rozhodnutia jednotlivých podnikov a zbavovať ich podnikateľského rizika, ale ex ante reguláciou chrániť hospodársku súťaž. Zároveň je nevyhnutné posúdiť, či navrhnuté nediskriminačné podmienky sú reálne takými podmienkami, ktoré nespôsobujú uprednostňovanie jedného podniku pred druhým a rovnako nedovoľujú, aby boli účastníci jedného podniku zvýhodňovaní oproti účastníkom iného podniku, ktorý využíva existujúcu infraštruktúru. Navrhované podmienky v zmluve, vrátane ceny, nesmú byť nastavené tak, že podniku, ktorý žiada o umožnenie používania infraštruktúry, neumožnia poskytovať svoje služby a konkurovať tak podniku, ktorý vlastní alebo spravuje infraštruktúru.

S poukazom na uvedené, najvyšší súd zrušil rozhodnutie žalovaného i prvostupňové rozhodnutie úradu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Správne orgány sú viazané právnym názorom súdu (§ 250j ods. 7 O.s.p.)

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.